

ΤΥΠΟΙ ΚΑΙ ΕΘΙΜΟΤΥΠΙΕΣ

Η ΕΥΓΕΝΕΙΑ ΚΑΙ Ο ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Γιατί χαιρετάμε.— Πέθεν προήλθεν ή χειραφία.— Τό βγόλισμο τευ καπέλλου.— Πώς χαιρετεύν οι διάφοροι λαοί.— Τό τρίψιμο τής μύτης.— Τό μούγγρισμα.— Τό φίλημα κ. λ. π. κ. λ. π.

"Οποιος χουίζει ότι ή ευγένεια εινε αποκλειστικόν προνόμιον τών πολιτισμένων μόνον ανθρώπων, έχει λάθος. Έχουν και οι βάρβαροι λαοί την ευγένειάν των. Μόνον που διαφέρει από την ιδικήν μας.

Οι άγριοι εκδπλώνουν την ευγένειάν των με πράξεις μάλλον λόγια παλλά δέν ζεύρουν. Με πολλά λόγια και πολλές τοιμιονίες δείχνουν την ευγένειάν των οι λαοί που δέν εινε μιν άγριοι, μα ούτε και πολιτισμένοι όπως οι Εύρωπαιοι. Είς μερικάς βαρβάρους φυλάς τής Νοτίου Ασίας, όταν συναντάνται οι άνθρωποι, σαματούν από μακρὰ και φωνάζουν ο ένας στον άλλον :

— Πέμου τον πατέρα σου, τον παππού σου, τον προσπάππο σου, τον πατέρα του προσπάππου σου, τον παππού του προσπάππου σου και τον προσπάππο του προσπάππου σου να τους μακαρίσω που έχουν έοένα άλόγνο !

Κανεις όμως δέν φθάνει τους Κινέζους στα κοπιμένα. Κατακλιμός. Για να ηη μιὰ καλυτέρα άρχίζει :

— Δοξάζω τον σφρανό που με άξίωσε να ζηνήσω σήμερα χωρίς και να βρω στο δρόμο μου την λαμπρότερη από τον ήλιον ευγένεια σου να τής ζητήσω τη χήρι να καταδεχθί να σκύψη από το ύψος τής καλωσύνης τής που εινε περ ψηλή τη από το Ίμαλάια και να μου επιτρέψη να νονατίσω μπροστά τής για να με πατήση έμένα ένα ταπεινό ζωψιο που ειμαι δοϋλος στις προσταγές τής, έτοιμος να καταπιώ για χήρη τής δάδεκα δωδεκάδες ζουράφια και που δσες τήχε: έχει ή κοσιόδα μου τόσα χρόνια εύχομαι εις τον Πανάγαθον Θεόν να ζήση ή ευγένεια σου.

Δι' οικονομίαν χώρου δέν γράφομεν την άπάντησι του άλλου, που κατά τους τήπουσ τής Κινέζικης ευγένειας πρέπει να εινε τουλάχιστον διπλοια εις μάκρος.

Οι Άραβες τής Γεμένης δέν πάνε πίσω. "Όταν συναντηθούν δύο εις τον δρόμον καυγαδίζουν σχεδόν επί ώραν πολλήν ποιός θα πρωτοφιλήση το χέρι του άλλου, αν και εινε εκ των προτέρων γνωστόν ότι ο γεροντότερος στο τέλος θα έποχωρήση και θα δώσει στον άλλον να φιλήση το χέρι του.

"Ολ' αυτά, έννοείται, εινε φευτικά και ήποκριτικά.

Άλλά εις την ήποκρισίαν και την φευτιάν το ρεκόρ έχουν οι Πέρσοι. "Όταν δεχθούν έπισκεψιν ζένου στο σπίτι των λυώνου: από ευγένειαν. Ο έπισκέπτης, λέγον, εινε κύριός των. "Όλα του άνήκουν. Το σπίτι, τα έπιπλα, τα άλογα των, τα περιβόλια των, όλα τα προσφέρουν εις τον έπισκέπτην, και αυτήν την ζωήν των, λέγον, εινε έτοιμοινα θυσιάσουν, υπό τον όρον ότι ο έπισκέπτης θα ζήη την διάκρισιν να μην πάρη τους μετρητοίς τίποτε από στα άκούς.

Οι άγριοι κάτοικοι τής Νουκαίβιας τουλάχιστον, έξιου γενναϊόωρον προς τους ζένους των, εινε όμως και ειλικρινείς. "Ότι προσφέρουν δέν το προσφέρουν με τα λόγια μόνον. και δέν προσφέρουν λίγα. "Όταν τους έπισκεφθί κανεις ζένος καλός, τον δέχονται με αγάλην εγκραδίοτητα. Διά να του δείξη ο νοικοκύρης που τον δέχεται πόσον τον εκτιμά, του προτείνει ν' αλλάξουν τα όνόματά των. "Όταν ο έπισκέπτης δεχθί — τότε ο νοικοκύρης, του λέγει :

— Από αυτή τη στιγμή, όσες μέρες μείνης εδώ, εσύ πειρά ειςαι νοικοκύρης εδώ μέσα. Το σπίτι μου, ή περιουσία μου, τα κτήματά μου, ή γυναίκα μου, όλα εινε δικά σου, κάμετα ό,τι θέλεις.

Και πράγματι ο έπισκέπτης όχι μόνον ειμφορεί, αλλά έχει ήποθρώσιν, έξ ευγένειας, να κάμη ό,τι θέλει. Αν μάλιστα δέν χρησιμοποιήσα δονότως, ως ιδικήν του σύζυγον, την σύζυγον του οικοδεσπότη, αυτό θεωρείται μεγάλη άγένεια και ή νοικοκυρά προσβάλεται βαρέως.

Την συνήθειαν να προσφέρεται εις τον ζένον, εκτός τής άλλης φιλοξενίας, και ή σύζυγος του οικοδεσπότη ή άλλη γυναίκα του σπιτιού, κατ' προτίμωιν ή ώραιοτέρα, την έχουν πολλοί άπολιτί:σοι λαοί, μέχρι δε προ όλίγων έτών ή συνήθεια αυτή έπεκράτει και εις μερικάς επαρχίας τής Ρωσίας. Είς την περιπτώσιν αυτήν ο ζένος δέν πρέπει να περιφρονηση την προσφοράν, διότι αυτό ισοδυναμεί σχεδόν προς ύβρην έναντίον εκείνου που τον φιλοξενεί. Οι πενηνταί διηγούνται εις τα άπομνημονεύματά τους πολλά τέτοιι περιστατικά, που ειδαν κ' έπιθαν να πείουν τους άγριους ό,τι ή .. ευγένεια αυτή δέν συννήζεται εις την Εύρωπην.

Αδύνατον να το καταλάβουν οι άγριοι, οι όποιοι θεωρούν την γυναίκα των ζών κατώτερον από το άλογόν των.

Πωλούν, ανταλλάσσουν τας συζύγους των ή και τας... δανείζουν εις τους φίλους των, είτε επί έπιστροφή, είτε και... δανεικην και άγύρευτην.

Οι άγριώτεροι λαοί εκδπλώνουν την ευγένειάν των με πράξεις μάλλον, παρά με λόγια, άφου άλλως τε ή γλώσσα των, δέν έχει και πολλές λέξεις και αναγκαστικώς κάμνουν οικονομίαν λέξεων.

Από τας χειρονομίας δε αυτές, με τας όποίας οι άγριοι εκδπλώνουν την ευγένειάν των, οι κοινωνιολόγοι συμπραθουν τώρα ότι και των πολιτισμένων ανθρώπων οι διάφοροι τρόποι πολιτισμού εινε λείψανα από παλαιάς χειρονομίας τής βαρβάρου εποχής τής ανθρωπότητος. Είς πολλάς μάλιστα έξ αυτών εύθίσκων όμοιότητα προς τας κινήσεις με τας όποίας το ζώα εκφράζουν τα αισθήματά των.

Είς όλα τα μέρη του πολιτισμένου κόσμου π.χ. ένας τρόπος χαιρετισμού εινε και ή κλισίς τής κεφαλής. Ο χαιρετισμός αυτός, λέγον μερικοί κοινωνιολόγοι, έμεινε από την εποχήν που οι κατώτεροι έπεφταν κατά γής έμπρός εις τα πόδια των άνωτέρων. Κατ' άρχάς έπεφταν κατά γής εις σημείον ύποταγής, ώσαν διά να τους πατήση ο άνώτερος. Κατόπιν, δσον έπροχώρη ο πολιτισμός και οι άνθρωποι έγινοντο άξιοπροπέτεροι, εύθίσκων άρκυον να νονατίζουν μόνον, και εις το τέλος δέν έμεινε παρά μόνον ή κλισίς τής κεφαλής.

Είς πολλά μέρη του κόσμου όμως, όπως εις το Βασίλειον του Σιάμ, διατηρείται και τώρα άκόμη ή συνήθεια να πέφτουν προνείς οι ήπύκοοι έμπρός εις τον βασιλέα, δείχνοντες με αυτό ότι εινε «ζώα του βασιλέως», το ίδιο όπως τα σκυλλά όργωνται με την κοιλίαν έμπρός στα πόδια του θημώμενου κυρίου των.

Είς πολλά άπολιτί:σοτα μέρη ο κατώτερος χαιρετά τον άνωτερον φιλών:τας τα χέρια και τα πόδια του. Το χειροφιλήμα δε έμεινε και εις τους πολιτισμένους ως ένδειξις σεβασμού. Αυτό, λέγει ή κοινωνιολογία, όμοιάζει με την κίνησιν του σκυλιού που γλύφει τα χέρια και τα πόδια του κυρίου του.

Το φίλημα δέν συννήζεται ποδή εις τους άγριους ούτε ως χαιρετισμός, ούτε ως δείγμα άγάπης. Πολλά ζώα όμως φιλιούνται. Τα τρυφόνια, οι χελώνες και άλλα παίρνουν και δίνουν έρωτικά φιλιδι.

Οι άγριοι τής Πολυνησίας έχουν τον έξηχ χαιρετισμόν : "Όταν συναντηθούν τρίβει ο ένας την μέτην του επάνω εις την μέτην του άλλου: αυτός εινε ο πλέον εγκάρδιος χαιρετισμός. Και εις άλλα μιν μέρη άρκυονται να τρίβουν σιωπηλοί τις μύτες των, εις άλλα όμως φωνάζουν δυνατά ένώ οι μύτες των τρίβονται, εις άλλα δε και μουγγρίζουν.

Οι Μαλαίσοι και οι κάτοικοι μερικών επαρχιών τής Κίνας, αντί οισουδήποτε άλλου χαιρετισμού τρίβουν τη μύτες των και συγχρόνως παίρνουν μίαν λιγωμένην άνδσαν, ώσαν διά να εισπνεύσουν το άρωμα ο ένας του άλλου. Ο χαιρετισμός αυτός εινε άκριβώς ο ίδιος τον με χαιρετισμόν των περισσοτέρων ζών που όταν συννητηθούν σμίγουν εις τους χείρας και μυρίζονται.

Τον μεγαλύτερον όμως ρόλον εις τον χαιρετισμόν παίζουν τα χέρια, ιδίως το δεξιόν. Άλλου ο χαιρετισμός εινε να σπκώνη κανεις ψηλά και τα δύο χέρια, άλλου το ένα, πάντοτε το δεξιόν, άλλου να σταρώνονται τα χέρια επάνω στο στήθος, άλλου να άκουμβή άνοιχτο το δεξιό χέρι επάνω στην καρδιά. Είς τους πολιτισμένους λαούς ο θερμότερος χαιρετισμός, μετά το φίλημα, εινε ή χειραφία, το σφίξιμο του δεξιού χεριού.

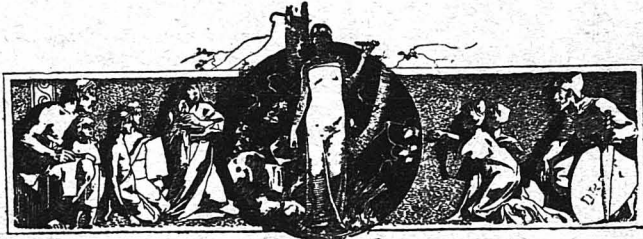
Γιατί χρησιμοποιούναι τα χέρια για χαιρετισμόν και γιατί κατά προτίμωιν το δεξιόν :

Άπλοϋστατα, άπαντά ή κοινωνιολογία, για να δείξη κανεις ότι δέν έχει κακόν σκοπόν, ότι δέν οκοπεύη να κτυπήση εκείνον που συναντά. "Όταν κανεις σπκώνη ψηλά τα χέρια ή μόνον το δεξιόν, που συνήθως κρατεί το δπλον, άφ' ένός μιν δείχνει εις τον άλλον ότι δέν κρατεί κανένα όπλον και άφ' έτέρου εινε οάν να του λέγη : «μη φοβάσαι, δέν θα σε χτυπήσω !».

Οι άρχαίοι Ρωμαιοί και οι Βυζαντινοί, διά να χαιρετίσουν, εύθίσκων ψηλά και έμπρός το δεξιό χέρι με άνοιχτά τα δάκτυλα, όπως ήυεις μουζώνουμε τώρα. Γιατί ; Γιατί όταν τα δάκτυλα εινε άνοιχτά δέν ειμφορούν φυσικά να κρατούν όπλον.

Εί: την χειραφίαν, όταν ο ένας δίνει εις τον άλλον το δεξιό χέρι εινε ως να του λέγη: — Νά, αν φοβάσαι μη σε χτυπήσω, σφίξε μου το δεξιό χέρι.

Και ο άλλος ώσαν να του άπαντά : — Νά και σφίξε το δικό

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Του ALBERT SIMON

Ο ΕΡΩΣ ΠΟΥ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

Κάτασπρος, μαγ.υτικός και ήσυχος ο πύργος των δουκών και των κομήτων, ο πύργος των ωραίων δ.σποινών και των πουδραρισμένων μαρκησιών, ύψωνότανε ανάμεσα στ' αταράχαια δένδρα.

Τό περιβόλι του ήταν σωστός παράδεισος. Από την μιὰ μεριά έβλεπες ολάνθιστες παιώνιες, λυγρές γλιτσίνιες, κι' ολάνθιστες τριανταφυλλίες, και γύρω από τὰ κάτασπρα στρατόνια, που θαρούσεσ πώς οδηγούν στον ουρανό, λαγής λογγής σέ χρώμαιο και σχήματα, δροσερά γαρύφαλλα που γεμίζανε τιν άγέρα με τ' άθάνατά τους μύρα..

Μέσ' στή μέση του περιβολιού ήταν τὰ συντριβάνια με τὰ χρυσάλλινα χερά, μέσα στα όποια έπαιζαν μικρά ψαράκια άσημένια, κόκκινα, χρυσά, και πράσινα. Πάνω στα νερά οι κυκνοι του ταρταμυθιού κολυμπούσαν περηφρανοι και χαμωρωτοι... Πολύχρωμα πουλιά κελαδοούσαν στα δένδρα και όλα γύρω μειδούσαν και ήταν πρόσχαρα...

Ήταν άλήθεια τόσο γλυκερά ή ζωή στο μέρος αυτό ! Έμοιαζε σάν όνειρο.

Μέσα σέ μιὰ μεγάλη σάλα του πύργου με χρυσάλλινα πολυελαίους, πορταίτα και σταχιά στους τοίχους, καθότανε ή Μαργαρίτα δ' Αρλάζ, ή τελευταία άπόγονος των δ' Αρλάζ.

Ένα καναρίνι κι' ένας παπαγάλος άποτελούσαν την άκολουθία της. Καθισμένη πίσω από τὸ παράθυρο όλη την ήμέρα έπαιζε με τὰ πουλάκια της, κόπου-κόπου, έπότηζε τις μπιγόνιες και τὰ γαρύφαλα που στολίζανε τή σάλα της.

Ζούσε κει μέσα άπόκοσμα, δίχως νά ενδιαφέρει για τόν έξω κόσμο, ζούσε σάν σ' όνειρο μέσα στον όικανό των λουλουδιών, ζούσε για νά βλέπη την άρμονία των χρωμάτων, που άπλώνονταν, γύρω της και για νά όφραινεται την άθάνατη ευωδιά των λουλουδιών...

Όλη τή μέρα καθότανε με τὰ πουλάκια της και τ' άγαπημένα της λουλούδια, μέσα στον πύργο. Σάν ένύχτανε όμως και τὸ φεγγάρι έφαιγε τις άχτίδες του πάνω στα χρωματιστά γυαλιά του πύργου, άφηνε τή σάλα της και σιγά-σιγά, σάν φάντασμα, περνούσε μέσα από τις γαρυφαλίές και διάβαινε τὸ μεγάλο στρατόνι που έβγαζε κάτω από τὰ ψηλά, μαύρα, κυπαρίσσια.

Β'. Πεντακόσια μέτρα μακριά από τὰ κυπαρίσσια αυτά ένας κομψός πυργίσκος, έφάνταζε μέσα στο μισοσκοτάδι πίσω από μερικές άγριοκοκκουναριές. Πάντα πρὸς τὸν πυργίσκο αυτό πρωτοκυτταίε, ή Μαργαρίτα σάν έφτανε εκεί. Κιόταζε πρὸς τὰ εκεί άδιάκοπα, άνυπόμονα, σάν κάτι νά πρόσμενε, κάτι καλύτερο, κάτι άνώτερο από τὰ κόκκινα τριανταφύλλα και τους βελουτένιους πανσέδες, κάτι πειὸ άγαπημένο από τὸν παπαγάλο της και πειὸ λεπτό από τὸ καναρίνι της.

Αγάπαγε τρελλά τὸν ξανθὸ Αρμάνδο, τὸ γιὸ του Κόντε που μου, οὐτ' έγώ θά σέ χτυπήσω.

Συνήθως εἰς τὸ τέλος τῆς χειραφίας τὰ χέρια τινάζονται και σφίγγονται δυνατά, ὡσάν νὰ θέλουν οἱ δυὸ χειρετώμενοι νὰ παρὰλύσουν ἀπὸ τὸ σφίξιμο ὃ ἑνάς τὸ χέρι τοῦ ἄλλου, ὥστε νὰ μὴ μποροῦν νὰ κινηθοῦν ὡσαν ἀφήσουν ελεύθερα τὰ χέρια.

Διὰ παρόμοιον λόγον σαθρώνονται τὰ χέρια ἐπάνω σὶδ στήθος ἢ ἀκουμβὰ τὸ δεξιὸ ἐπάνω σὶν καρδιά. Ἀχρηστεύεται δηλαδὴ ἑνὸσω μένει εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν.

Τὸν χειρετιομὸν δι' ἀποκαλύψεως, τὸ βγάλωμο δηλαδὴ τοῦ καπέλλου, οἱ ἄγριοι δὲν τὸν ξεύρουν, ἀφοῦ συνήθως καπέλλο δὲν ἔχουν.

Τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ χειρετιομοῦ εἶνε πολὺ μεταγενέστερον. Καθιερώθη κατὰ τὸν Μεσαίωνα, τὴν ἐποχὴν τῆς φεουδαρχίας και καθιερώθη ὡς ἐξῆς :

Οἱ ἐγγενεῖς φεουδάρχει (κόμτες, βαρῶν η, μαρκήσιοι κ.λ.π. ἑνα εἶδος τοιφλικτικοί, ὅπως θὰ ἐλέγανην ἡμεῖς τώρα,) εἶχαν ὑποδούλους ὄλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς περιφερείας των. Τότε δὲ οἱ ἄνδρες εἶχαν και αὐτοὶ μακριὰ μαλλί. Ἀλλ' ὅχι ὄλοι οἱ ἄνδρες, μόνον οἱ ἐγγενεῖς. Οἱ ὑπόδουλοι ἔπρεπε νὰ ἔχουν κομμένα σύριζα τὰ μαλλιά των. Ὅταν λοιπὸν ἐπερνούσαν μπροστὰ σὶδὸν ἀφέντην των ἔβγαζαν τὰ καπέλλα των και ἔσκυβαν τὸ κεφάλι γιὰ νὰ ἰδῆ ὃ ἀφέντης δει ὑπακούουν εἰς τὰς ἐπιθυμίας του και ἔχουν κομμένα σύριζα τὰ μαλλιά. Ἡ χειρονομία αὕτη ἔμεινε ὡς ἐνδειχθῆ σεβασμοῦ και ὑποταγῆς. Ο κατώτερος ἔβγαζέ τὸ καπέλλο του πρὸς εἰς τὸν ἄνώτερον. Σιγά-σιγά δὲ καθιερώθη και ἐπεκράτησεν ὡς χειρετιομός.

εἶχε τὸ γειτονικὸ πύργο, ανάμεσα στις κουκουναριές. Κάθε βράδυ ὁ ξανθὸς νέος ἔτρεχε με τ' ἄλογό του, τὸ κάτασπρο, κάτω 'κει στὰ κυπαρίσσια. Κάτω 'κει στὰ μαύρα θλιμμένα κυπαρίσσια μακριὰ ἀπὸ τὰ δροσερὰ γαρύφαλλα, κάτω ἀπὸ τὸ ἀσημένιο πέπλο τοῦ φεγγαριοῦ, μέσα στὸ σῦθαμπο τοῦ πρασίνου, οἱ δυὸ νέοι πλέκανε τὰ πειὸ γλυκὰ όνειρα...

Μέσα στή μυχροθάλασσα τῆς νύχτας, ψάλλανε κ'οἱ δυὸ μαζί τὸ πειὸ παθητικὸ χαιρετὸ στή φύσι που τοὺς ἔβωνε...

Μόνον μάγισσες τους ἴσαν ἢ ἀνεμώνες και οἱ κισσοί, μόνο αὐτοὶ ἀκούγανε τοὺς ὄρκους και τὰ ξελιγωμένα φιλήματα, που γιὰ πρώτη φορὰ, κ' ἴσως γιὰ τελευταία, δίγανε ὃ ένας σὸν ἄλλο.

Έτσι σφιχταγκαλιασμένοι μένανε 'κει σάν νυχτοπούλια μεσ' στο ξέφρωτο, ὡπου τὸ φεγγάρι νυσταγμένο κρυβότανε πίσω ἀπὸ τις άγριοκουκουναριές.

Γ'. Τῆ νύχτα αὕτη, τὴν τελευταία νύχτα, κόντευε τὸ φεγγάρι νὰ μεσουρανήσῃ κι' ἑνα λεπτὸ ἀεράκι τίνιζε τὰ δροσολουσμένα φυλάματα...

Κάτω 'κει στὰ κυπαρίσσια ή Μαργαρίτα πρόσμενε τὸν άγαπημένο της, και τὰ δάκρυά της κυλούσανε σάν μαργαρίτα στήν άσημωμένη πρασινάδα. Ὅσο τὸ φεγγάρι ἀνέβαινε τόσο τὰ μάτια της θολώνανε και τὸ πάροχο τῆς φαινότανε σάν ἑνα ἀπέραντο νεκροταφείο, γεμάτο σταυρούς!... Ὅλη ή ζωή τῆς φαινότανε τότες σάν μιὰ ἀτέλειωτη νύχτα, γεμάτη θλίψη... Τῆς φαινότανε ή ζωή δίχως σκοπό και τὰ δένδρα τοῦ πάρκου σάν δαίμονες που σκοτώνουν τὴν άγάπη...

Τὶ αξίζει ή ζωή δίχως ἐκείνον ;

Γι' αὕτην ἐκείνος ἔδινε τή χαρὰ στή ζωή κι' ἔκανε γλυκερά τή ζωή κι' ἔκανε γλυκερά τὴ φύσι, αὐτὸς θὰ τὴ θέριωνε τις μέρες τοῦ χειμῶνα κι' αὐτὸς θὰ ἔδινε ζωή στ' άγαπημένα της λουλούδια. Κι' ὁμως ή δύστυχη κόρη τὸ ἴξερε καλά πὸς ὃ Αρμάνδος δὲν θὰ ξαναπήγαινε πειὰ στὸ ραντεβουί της. Εἶχαν ὀρκισθῆ... Ὅταν ὃ ένας ἀπὸ τοὺς δυὸ θὰ πέθανε και δὲν θὰ πήγαινε πειὰ κάτω ἀπὸ τὰ κυπαρίσσια, νὰ τὸν ἀκολουθοῦσε κι' ὃ ἄλλος σὸν θάνατο... Κι' ὃ Αρμάνδος πέθανε !..

Τώρα δίχως αὐτὸν ή ζωή γιὰ τή Μαργαρίτα ἴτανε κόλασι...

Τὸ φεγγάρι σιγά-σιγά χανότανε πίσω ἀπὸ τις κουκουναριές κι' ἑνα βαρὸ σκοτάδι σκέπαζε τις μακρινές δεντροστοχιές...

Ἡ Μαργαρίτα ἔφριξε ἀκόμα μιὰ τελευταία ματιά σὸν ἀντικρυνὸ πύργο και πήρε τὸ ἀνθινο στρατόνι που ἔβγαινε σὶς γαρυφαλιές. Κιόταζε τὰ γαρύφαλα π' ἀξένιαστα, δίχως καμμιὰ φροντίδα, μένανε δροσερὰ σὶς φρεσκοκοσμημένες αἰλακιές, σάν νὰ ζητούσε τὴν παρηγοριὰ μεσ' τῆν ξεγνιασιά τους... Έκοψε πολλὰ ἀν' όλα τὰ χρώματα και σφιχταγκαλιζόντας τὰ κίνησε γιὰ τὸν πύργο...

Περπατούσε σιγά, θλιμμένα, με τὸ κεφάλι οἰγμένο πάνω στα γαρύφαλα, και στὸ διάβα της τὰ νυχτοπούλια σπαίναν, θαρούεις κι' αὐτὰ ἀπὸ λύπη... Τ' ἄλλο πρωὶ τῆ βρῆκανε πεθαμένη μ' ἑνα γλυκόκοιτρο μαργαρο στὰ ρόδινα της χεῖλη ! Μιὰ δυνατὴ μυρωδιά ἀπὸ νεοκομμένα γαρύφαλα χυνότανε μέσα στή σάλα... Ἡ Μαργαρίτα εἶχε πεθάνει ! Ἡ Μαργαρίτα δὲν ζούσε πειὰ !... Γεννήθηκε μεσ' τὰ λουλουδια και πέθανε μέσα σ' αὐτὰ... Ὁ παπαγάλος και τὸ καναρίνι της ψοφῆσανε. Τὰ γιασεμὰ κι' οἱ ὀρνεοσιές μαραθῆσανε σάν ἔλειψε κεινή που τοὺς ἔδινε τή ζωή. Τὰ στρατόνια χορτάρισαν... Κανέννας πειὰ δὲν περπατεῖ σ' αὐτὰ ..

Κανέννας πειὰ δὲν θὰ ποτίσει τ' ἄνθη... Μαργαίνονται κι' αὐτὰ σιγά-σιγά...

Ὅλος ὃ πύργος εἶνε τώρα ὀθιμένος μεσ' τὴν πειὸ μαύρη θλίψη. Ὅλα εἶνε βουβὰ και σκοτεινὰ σάν μνημια...

Τὸ πάροχο μοιάζει με νεκροταφείο !.. Ἡ Μαργαρίτα ἀνέβηκε στους οὐρανοὺς νὰ συναντήσῃ τὸν Αρμάνδο...

Μεταφρ. Δ. Καλλονά

ΛΑΚΩΝΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Μιὰ ήμέρα ένας Σπαρτιάτης στρατηγός, ζήτησε συνέντευξη με τὸν βασιλέα των Μακεδόνων. Έκείνος ἀπάντησε ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε γιὰ νὰ τὸν δεχθῆ, επειδὴ ἴταν ἀδιάθετος.

— Εἶπατε εἰς τὸν βασιλέα σας, ἀπάντησεν ὃ Σπαρτιάτης, ὅτι δὲν ἴρηα γιὰ νὰ παλαίσω με αὐτὸν, ἀλλὰ γιὰ νὰ τοῦ δμιλήσω.

“Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.”